

A CAT UNDER THE BLANKETS

To depict the world is to know it. Maybe this is what the artist does: in words, paint, images, and matter. But how does an artist decide what to visualize? Why do we see a certain image in this exhibition? And why in a particular form and format? And why is it presented this way and not otherwise?

A Cat Under the Blankets is an exhibition about depicting probable realities. Thus the title; it might be a cat hiding under the blanket, but one cannot be sure. The form might be elusive, but the slightest movement gives rise to certainty. When the cat creeps out from under the blanket, so does the truth. Until then, the bump could be anything. It might as well be our imagination that is brought to life by the sunlight and leafy shadows falling on a crumpled fabric. Maybe it's a rat that snuck in through the basement window, or the neighbor's escaped python. What exactly is it that lies beneath the blanket? Is it something, or nothing?

This doubt, or multiplicity of possibility, is contained in a single moment: the moment we look with uncertainty because we simultaneously experience different possibilities. Emotions stumble over one another: warmth, affection, insecurity, fear, and apprehension. For although there is one reality, its meaning is not fixed. 'It seems like there are multiple realities that tilt upon a hinge,' says Micha Patiniott: 'I want to remain on the hinge.' His subject is the sensory aspect of the painting. Patiniott shows how formal elements – material, composition, shadow, light, shape, and format – induce mutual relationships that either prove or debunk an image's meaning. The latter is indicative of his and Just Quist's commonality. A meeting between them becomes an ongoing dialogue full of recognition. Where Patiniott talks about 'the hinge', Quist, who is also a painter, looks for the 'tipping point', where space has no meaning yet, but must find a form. For Quist, the meaning is generated in the moment between making and finished object: both between the work's visual elements and the work's relationship to physical space. Quist seeks 'a mentality of responding to emerging possibilities.'

In both cases, exploring these opportunities creates a body of work that connects like a string of pearls. Visual motifs recur, sometimes in the same context or even as a duplicate. In Patiniott's figurative work, these include the empty background, the lamp, the eye, the hand, and the ink-loaded brush or pen. In Quist's formal, abstract works, it is the intersected plane, the grid, reflections, and letters, such as 'RJ'. Laced with humor and, as is the case with Patiniott, barely concealed violence, the works declare 'all that is, can always be different.' Thus, Patiniott and Quist create, in the words of Niklas Luhmann (1997), a 'Möglichkeitssinn' (a sense of possibility), which, according to the German social scientist, is art's true function.

A CAT UNDER THE BLANKETS

De wereld vangen is haar kennen. Je zou zeggen dat juist kunstenaars daartoe in staat zijn: vangen in woorden, in verf, in beelden, in materie. Maar hoe bepaalt een kunstenaar wat getoond moet worden? Waarom zien we hier, in deze tentoonstelling, juist dát beeld, in die vorm en in dat formaat? En waarom is het zó gepresenteerd en niet heel anders?

A cat under the blankets is een tentoonstelling over het verbeelden van een vermoedelijke realiteit. De titel verwijst daar ook naar: het lijkt erop dat de kat zich onder het dekbed heeft verstopt, maar helemaal zeker weet je het niet. Je ziet een vorm die je niet kan plaatsen, een beweging misschien die al meer zekerheid geeft. Maar echt weten doe je het pas als de kat tevoorschijn kruipt, onder het dekbed vandaan. Tot het zover is ligt alles open. Het kan net zo goed je eigen verbeelding zijn, tot leven gewekt door strepen zonlicht en de schaduw van gebladerte op wat slordige plooiën. Het kan ook een rat zijn die door het kelderraam naar binnen is geroetsjt, of de ontsnapte python van de buurman. Wat ligt daar onder het dekbed? Ligt er iets, of niets?

Die twijfel, of meervoudige mogelijkheid, ligt vervat in juist dat ene moment: het moment waarop je kijkt en niet zeker weet wat je ziet omdat je (opties) tegelijkertijd ervaart. Emoties tuimelen daarbij over elkaar heen: warmte, genegenheid, onzekerheid, schrik, vrees. Want hoewel er één realiteit is, ligt de betekenis ervan niet vast. “Het lijkt alsof er meerdere realiteiten zijn die kantelen om een scharnier,” zegt Micha Patiniott, die “in het scharnier wil verblijven.” Zijn onderwerp is het zintuiglijke aspect binnen het schilderij. Patiniott laat zien hoe formele eigenschappen, zoals materiaal, compositie, schaduw, licht, vorm, formaat, in onderlinge relatie betekenis geven aan het beeld of dit ontkrachten. Dit laatste is wat hij en Just Quist gemeen hebben. Een ontmoeting tussen hen mondt dan ook uit in een doorgaande dialoog vol herkenning. Waar Patiniott spreekt over ‘het scharnier’, zoekt Quist, eveneens een schilder, “het kantelmoment” waarop ruimte nog geen betekenis heeft, maar zich moet vormen. In een dergelijk tussenmoment van maken naar object, genereren volgens hem de relaties tussen beeldelementen en tussen beelden met de fysieke ruimte betekenis. Quist zoekt naar eigen zeggen naar “een mentaliteit ten aanzien van de zich ons aandienende mogelijkheid.”

In beider geval leidt het verkennen van mogelijkheden tot een oeuvre van beelden die zich aaneen rijgen als parels aan een ketting. Vaak keren dezelfde beeldmotieven terug, soms in identieke context of zelfs (nagenoeg) als duplicaat. In het figuratieve werk van Patiniott zijn dat onder meer het oog, de lamp en het (lege) beeldvlak zelf, de hand, het penseel en de inkt. In het formeel abstracte werk van Quist zijn dat het doorsneden vlak, het raster, de weerkaatsing, letters (‘RJ’). Het werk, doorspekt met humor - en in het geval van Patiniott soms met nauw verholen gewelddadigheid - representeert dat ‘alles wat is, ook altijd anders kan zijn.’ Daarmee creëren Patiniott en Quist in de woorden van Luhmann (1997) ‘Möglichkeitssinn.’ En dat is volgens de Duitse socioloog de ware functie van kunst.